

Inevitabila poezie

Adrian Păunescu

Iubind-o ca pe fructul interzis,
această deșănțată poezie,
mi-am regăsit încrederea în scris,
din care pricină, nici nu se știe.

Nu mă droghez în mod exterior,
și-așa, și-așa am nebunia-n sânge,
transcriu doar niște stări care mă dor
și scriu un vers atunci când nu-l pot plânge.

Un port la stranii mări e trupul meu
cu birturi, nave și prostituate,
cu el mi-a greu, dar fără, și mai greu,
mi-ești dragă ca un viciu, libertate.

Țigara ta obștească o fumez,
când pe furiș și când în gura mare,
îi gust bolnav narcoticul din miez
deși pricep și că de el se moare.

N-am vreo pretenție de a urca
pe scări ierarhice în veacu-acesta,
un singur tron acceptă viața mea,
unde să-mi pun nădragii, haina, vesta.

Eu pot să mă-ndoiesc, dar nu mă-ndoi
și ca poet, voi toți luați aminte,
oricum, eu sunt mai mare decât voi
că v-am închis la mine în cuvinte.

În viața tuturor la fel tresar,
ce ieși în fața lumii cu trufie,
șef de birou sau șef de aprozar
de rangul tău, deloc nu-mi pasă mie.

Fără poeți pământul ar mugi,
și casele s-ar stinge fără teatre
și noaptea nu s-ar mai sfârși în zi
și pruncii ar putea atât, să latre.

Desprinderea de regnul animal,
intrarea în limbuta noastră oază,
ca și proiecția în ideal,

prin poezie se realizează!

Și orice literă pe care-o scriu
la voi adânc în sânge se resimte,
ca un ceresc, nedezmintit pariu
de dincolo de legi și de cuvinte.

Eu simt că am puterea să vă schimb
cu un poem al meu, fără de moarte,
dar vă mai las istorie și timp
ca singuri să vă duceți mai departe.

Ce-ar fi un om sub un drăcesc deochi,
nici cap, nici mâini, nici tălpi, ci numai pântec?
ce-ar fi o omenire fără ochi,
ce-ar fi o omenire fără cântec?

Asupra voastră las acest blestem,
ca-n viața voastră, orice-ar fi să fie
prin orice răni ar fi să-ntârziem,
să nu vă despărțiți de poezie.

Abuzul meu: de-a crede în cuvânt,
când el, cuvântul, pare de rușine
și când puterile mai mici îi sunt
decât impulsul gândului ce-i vine!

Și a mai crede că-i adevărat
cuvântu-nfricoșat de tot ce știe
când adevărul însăși e citat
în câte-o tristă judecătorie!

Înseamnă că nimic nu a murit
din tot ce-a fost tăria noastră slabă,
dacă-ntre plus și minus infinit
poetul mai există și întreabă.

Eu pentru voi, de dor de mine scriu,
fac radigrafii pe seama voastră,
și nu cred niciodată că-i târziu
a mai deschide-n noapte o fereastră.